

**„Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt 28,20)**

Evangéliumának legelején Máté azt írja, hogy Jézus az Emmánuel (vö. Mt 1,23), a ‘velünk-az-Isten’. Az ő történetéről számol be. Az evangélium legvégén pedig Jézus szavait idézi, az ígétét, hogy mindig velünk marad, a Mennybe való visszatérése után is. A világ végezetéig ‘velünk-az-Isten’.

Jézus akkor mondta ezt tanítványainak, amikor rájuk bízta a feladatot, hogy menjenek el az egész világra hírül adni üzenetét. Úgy küldte őket, mint bárányokat a farkasok közé, és tudta, hogy ellenállásba ütköznek majd, és üldöztetést szenvednek (vö. Mt 10,16-22). Ezért nem akarta magukra hagyni őket küldetésükben. Megígérte nekik – éppen akkor, amikor eltávozott tőlük –, hogy velük marad! Nem fogják többé látni, nem hallják majd a hangját sem, nem is érinthetik, mégis ott lesz velük, mint korábban, sőt még annál is jobban. Eddig ugyanis csak meghatározott helyeken volt jelen: Kafarnaumban, vagy a tónál, vagy a hegyen, vagy Jeruzsálemben; mostantól fogva viszont ott lesz mindenütt, ahol tanítványai vannak.

Jézus figyelme mindannyiunkra kiterjed, akik hétköznapi gondok között élünk. Mivel Ő a megtestesült Szeretet, azt gondolta: „Mindig az emberekkel szeretnék lenni, szeretnék megosztani velük minden aggodalmat, szeretném megvigasztalni őket; ott szeretnék járni velük az utcán, belépni az otthonukba, jelenlétemmel újra és újra örömet szerezni nekik...”

Ezért akart velünk maradni és éreztetni közelségét, erejét, szeretetét.

Lukács evangéliuma elbeszéli, hogy a tanítványok, miután látták Őt fölmenni az Égbe, „nagy örömmel tértek vissza Jeruzsálembe” (Lk 24,52). Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy megtapasztalták, amit mondott.

Mi is eltelünk örömmel, ha valóban hiszünk Jézus ígétében:

**„Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”**

Jézus földi életének végét jelzik a tanítványaihoz intézett utolsó szavai. Ezek jelentik egyben az Egyház életének kezdetét is, melyben sokféle módon van jelen: az Eucharisziában, Igéjében, szolgálóban (a püspökökben és a papokban), a szegényekben, a kicsikben, a kitaszítottakban... minden felebarátban.

Mi szívesen hangsúlyozzuk Jézus különleges jelenlétét, melyet maga ajánlott fel nekünk szintén Máté evangéliumában: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) Ezen a jelenléten keresztül mindenhol ott szeretne lenni.

Ha éljük mindazt, amit parancsol, különösen az új parancsot, akkor megtapasztalhatjuk ezt a jelenlétét a templomokon kívül is, az emberek között, mindenhol.

Amit ehhez tőlünk kér, az a szolgáló, megértő, kölcsönös szeretet, amely osztozik a testvér fájdalmaiban, vágyaiban és örömeiben; az a tipikusan keresztény szeretet, mely mindent betakar, mindent megbocsát.

Éljünk így, hogy mindenkinek lehetősége nyíljon már itt a földön találkozni Vele!

*Chiara Lubich*

/forrás: [www.fokolare.hu/](http://www.fokolare.hu/)